

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Léhner Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Léhner Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mischinger Ádám és dr. Szikla Gergely ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. január 21. napján meghozott 28.P.24.021/2012/21. számú ítélete ellen az alperes részéről 22. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a 2007. november 21. napján megkötött kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetet elutasítja.

A választottbíróági kikötés érvénytelenségének megállapítását mellőzi.

Az alperest a terhére megállapított elsőfokú perköltség térítése alól mentesíti és megállapítja, hogy felmerült költségeiket a felek maguk viselik, míg a feljegyzett 406.000 (négy százhatvan ezer) forint kereseti illeték térítését akként rendezi, hogy abból a felperes és az alperes egyaránt 203.000 (két százharminc ezer) forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 270.650 (két százhetven ezer hatszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az alperes jogelődjével 2007. november 21. napján, RHT07BHU395958. számon autóvásárlás céljából megkötött kölcsönszerződés, továbbá az annak biztosítékaul megkötött második, a vételi jog gyakorlásának határidejét öt évvel, összesen tíz évre meghosszabbító vételi jogot alapító szerződés semmisségének megállapítását kérte. Hivatkozott a kölcsön és vételi jogot alapító szerződés részét képező választottbíróági kikötés tisztességtelenségére is. A kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását az 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 213. § (1) bekezdés c), d) és e) pontjaira, a vételi jogot alapító szerződés vonatkozásában az érvénytelenséget a Hpt. 210. § (1) bekezdésére és a Ptk. 217. § (1) bekezdésére, továbbá a Ptk. 375. § (4) bekezdése folytán alkalmazandó 374. § (2) bekezdésére

alapította. A választottbíróági kikötés vonatkozásában pedig a 3/2013. PJE határozatban foglaltakra hivatkozott.

Az alperes kérte a kereset elutasítását.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetnek helyt adott és kötelezte az alperest 338.300 forint elsőfokú perköltség, valamint az államnak külön felhívásra 405.954 forint le nem rótt kereseti illeték megfizetésére. Ítéletének indokolása szerint a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) és d) pontjára figyelemmel semmis, ugyanakkor az e) pontnak megfelel, mert a törlesztőrészek számát és összegét tartalmazza. A vételi jogot további öt évre meghosszabbító szerződés a Ptk. 200. § (2) bekezdésében írtak folytán, mint jogszabályba ütköző, a választottbíróági kikötés pedig a 3/2013. PJE határozatban foglalt okok miatt semmis.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az ügy áttételét a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező elsőfokú bírósághoz. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a választottbíróági kikötés érvénytelenségének megállapítására irányuló önálló kereseti kérelem elutasítását, továbbá a felperes költségekben való marasztalását. Harmadlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

Előadta, hogy a felperes keresetmódosítását követően kereseti kérelmét nem a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése szerinti tisztességtelenségre alapította, hanem a kölcsönszerződés létre nem jöttének, illetve teljes vagy részleges érvénytelenségének, továbbá a kapcsolódó vételi jog érvénytelenségének megállapítását kérte. Ebből következően a per már nem tartozott volna a törvényszék hatáskörébe, amelyet az elsőfokú bíróságnak hivatalból kellett volna észlelnie. A Szegedi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 2/2003. számú ajánlása szerint ilyen esetben azt kell megállapítani, hogy a törvényszék lényeges eljárási szabálysértést követett el, és az első fokon hozott határozatot hatályon kívül kell helyezni, a hatályon kívül helyező végzésben a másodfokú bíróságnak el kell rendelnie a keresetlevél (az ügy) áttételét a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező elsőfokú bírósághoz.

Az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást, amikor teljes egészében az alperes terhére róta a Hpt. 213. § (1) bekezdésére alapított kereset körében a bizonyítási terhet. A választottbíróági kikötéssel kapcsolatban az alperes hivatkozott kikötés egyedi megtárgyaltságára, amelyet a kölcsönszerződés minden oldalon aláírt egyedi része tanúsít. Az elsőfokú bíróság ebben a körben megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a szerződés érvénytelenségét a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján. Alaptalan az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy a felek között a kamatra vonatkozóan ne jött volna létre írásos megállapodás, ez az ítéleti megállapítás a kölcsönszerződés téves értelmezéséből, másrészt a szerződésben feltüntetett egyéb adatok és körülmények figyelmen kívül hagyásából ered. Az elsőfokú bíróság arról is tévesen foglalt állást, hogy a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontja alapján érvénytelen. Az alperes a vételi jogot alapító szerződési rendelkezéssel összefüggésben kifejtette, hogy a magyar jog nem tartalmaz olyan szabályt, amely alapján két szerződő fél egy adott dolog vonatkozásában csak egyszer köthetne ki vételi jogot. A vételi jog időtartamának meghosszabbítása a törvényi határidőn túl valóban tilalmazott, azonban ettől függetlenül egy adott dolog vonatkozásában azonos felek több alkalommal is alapíthatnak vételi jogot.

Az alperes kiegészített fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a választottbíróági kikötésre tekintettel a Pp. 251. § (1) alapján a per

megszüntetését, illetve a felperes perköltségben való marasztalását. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletét a súlyos eljárási szabálysértésre tekintettel hatályon kívül helyezni és a keresetlevél, illetve az ügy hatáskörrel és illetékességgel rendelkező elsőfokú bírósághoz történő áttételéről rendelkezni. Harmadlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását a Pp. 252. § (3) alapján. Negyedlegesen a Pp. 253. § (2) alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes kereseti kérelmének elutasítását arra tekintettel, hogy a perbeli kölcsönszerződés az elsőfokú ítélet meghozatalát követően konvalidálódott. Ötödlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes kereseti kérelmének a Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontja tekintetében történő elutasítását, míg a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja tekintetében a kölcsönszerződés érvényessé nyilvánítását akként, hogy az ügyleti kamat szerződéskötéskori összege 7,07%.

Előadta, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően került sor a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 törvény) és a 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) megalkotására, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság jogellenesen állapította meg a kölcsönszerződés érvénytelenségét a Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontja szerint, mivel a jogszabály által felállított vélelem alapján a kifogásolt rendelkezések tisztességtelennek minősülnek, és nem vezetnek kölcsönszerződés teljes érvénytelenségéhez. Az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő szerződési feltételhez a jogalkotó nem a semmisség jogkövetkezményét fűzte, hanem a kikötés tisztességtelenségét állapította meg, és arra tekintettel elszámolási kötelezettséget írt elő, amelynek az alperes eleget is tett. Az alperes a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerinti semmisség vonatkozásában hivatkozott az 1/2016. számú Polgári Jogegységi határozatában foglaltakra, amelyek alapján megállapítható, hogy amennyiben a ügyleti kamat mértékét a szerződésben nem tüntették fel, de a szerződésből kiszámolható, akkor a szerződés érvénytelensége nem állapítható meg. Az ügyleti kamat szerződéskötéskori mértéke 7,07% volt, amelyre nézve a felek szerződéses akarata a THM összegének szerződésben való rögzítésével kiterjedt. A kölcsönszerződés tartalmazta a hitel és a havi törlesztőrészletek összegét, valamint a futamidő hosszát, amely adatokból a havi ügyleti kamatláb kiszámítható. Ebben a körben nem azt kellett vizsgálnia a bíróságnak, hogy a felperes ténylegesen ki tudta-e számolni az alperes által hivatkozott képlet alkalmazásával az ügyleti kamat mértékét, hanem azt a tényt kellett értékelnie, hogy a kölcsönszerződésben meghatározott kölcsönösszeg és futamidő mellett a megjelölt törlesztőrészletet csak a 7,07%-os kamat alkalmazása eredményezi.

Az alperes hivatkozott továbbá arra, hogy amennyiben a perbeli szerződés korábban érvénytelen is volt, az az időközben bekövetkezett jogszabályi változások eredményeképpen érvényessé vált, azaz konvalidálódott. A felperes által támadott szerződés tartalma a jogszabály erejénél fogva módosult a 2014. évi LXXVII. törvény (DH3 törvény) alapján. A DH3 törvény 14. §-a alapján módosult a kölcsön kamata is. A felek között a DH2 törvény szerinti elszámolás megtörtént, az elszámolólevél tartalmazza az eredeti induló kamat mértékét is, amely 7,07%. Tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződés a törvény erejénél fogva módosult, az ítéletábrának a módosult tartalommal kell vizsgálnia a szerződést. A szerződésben az ügyleti kamatláb tényszerűen meghatározásra került, ezért a kölcsönszerződés semmissége a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján nem állapítható meg. Az alperes hivatkozott továbbá arra, hogy a perben a Pp. szabályaihoz képest speciálisan alkalmazandó DH2 törvény 37. § (1) bekezdése szerint a felperesnek az érvénytelenség jogkövetkezményeire vonatkozó, összességében kimunkált kereseti kérelmet kellett volna előterjesztenie, ennek hiányában pedig a DH2 törvény 39. §-a alapján a per megszüntetésének van helye. Abban az esetben viszont, ha az ítéletábra azt állapítaná meg, hogy a perbeli szerződés érvénytelen, akkor meg kell kísérelnie a szerződés ex tunc hatályú érvényessé nyilvánítását. Ebben az esetben a Kúria 6/2013. számú polgári jogegységi határozatában és eseti döntéseiben foglalt iránymutatásaira tekintettel a támadott szerződést érvényessé kellene nyilvánítani akként, hogy az

ügyleti kamat szerződéskori mértéke 7,07%.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és az alperes perköltségben való marasztalását. Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást a kölcsönszerződés, a vételi jogot alapító szerződés, valamint a szerződésben foglalt választottbírói kikötés érvénytelenségéről. A Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontja szerinti teljes érvénytelenség megállapításának lehetőségét a 2/2014. számú polgári jogegységi határozat és a DH1 törvény kizárja, a c) pont szerinti, azaz az ügyleti kamat szerződésben való feltüntetésének hiányára alapított semmisség azonban megállapítható, és ebben a körben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása is helytálló, akárcsak a vételi jogot alapító szerződés, valamint a választottbírói kikötés érvénytelenségének megállapítása tekintetében. A kölcsönszerződésben az ügyleti kamat hiánya ténykérdés, az ennek eredményeként alkalmazandó Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogkövetkezmény pedig jogkérdés, így ebben a körben további bizonyítási eljárás lefolytatása szükségtelen és lehetetlen is, erre tekintettel tehát az ítélet hatályon kívül helyezésére nincs mód. A választottbírói kikötés a 3/2013. számú Polgári Jogegységi határozat alapján érvénytelen, ezért az elsőfokú bíróság ítélete ennyiben sem változtatható meg. A felperes hivatkozott az Európai Unió Bírósága (EUB) által C-51/17. számon hozott ítélet alapján arra, hogy a bíróságnak hivatalból kell észlelnie a fogyasztói szerződésben az árfolyamkockázat viselését a fogyasztóra telepítő szerződési feltétel tisztességtelenségét.

A Fővárosi Ítéltábla az 5.Pf.20.482/2014/3. számú végzésével a per tárgyalását a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1 törvény) 16. §-ában említett külön törvényben meghatározott intézkedésig felfüggesztette, majd az alperes általi, a felülvizsgált elszámolás megtörténteire vonatkozó bejelentést követően az eljárást folytatta.

A Fővárosi Ítéltábla ezt követően az 5.Pf.21.177/2016/5. számú végzésével a per tárgyalását az EUB előtt C-483/16. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggesztette.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül arra figyelemmel, hogy a felperes nem sérelmezte a keresetben felhozott egyes érvénytelenségi okok kapcsán az elsőfokú bíróság elutasító döntését.

A felperes helytállóan hivatkozott az EUB C-51/17. számú „Ilyés” ügyben hozott ítélete alapján arra, hogy a bíróság a fogyasztói szerződés egyes feltételeinek tisztességtelenségét hivatalból köteles észlelni. Nem hagyható ugyanakkor figyelmen kívül, hogy az EUB C-483/16. számú, „Sziber” ügyben hozott ítélete szerint nem ellentétes a 93/13/EGK irányelvvel a DH2 törvény 37. és 39. §-ában előírt, az érvénytelenség jogkövetkezményére vonatkozó, összecszerűen is kimunkált kereseti kérelem előterjesztésére vonatkozó kötelezettség. A DH2 törvény speciális rendelkezéseinek megfelelő kereseti kérelem hiányában a másodfokú eljárásban nincs lehetőség arra, hogy a bíróság olyan szerződési feltétel tisztességtelenségét vizsgálja hivatalból, amelynek esetleges érvénytelensége a felek viszonyában pénzbeli teljesítési kötelezettséget vonna maga után. A DH2 törvény 39. §-ához fűzött, a cél szerinti értelmezés (Alaptörvény 28. cikk) szempontjából figyelembe veendő miniszteri indokolás szerint az érvénytelenség jogkövetkezményeire irányuló kereseti kérelem előterjesztésének kötelezettsége csak az elsőfokú eljárásban alkalmazandó, az a másodfokú eljárásra nem vonatkozik, így arra sem volt mód, hogy a felperes ebben a körben a

kereseti kérelmét kiegészítse. A felperes által felhozott, az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési feltétel tisztességtelensége tehát ebben az eljárásban nem volt vizsgálható.

A felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az alperes a fellebbezése kiegészítésével a fellebbezés korlátait a Pp. 247. § (2) bekezdése alapján megsértette volna. A felperes eredeti fellebbezésének harmadlagos kérelmében a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, amely kérelme tartalma szerint a kereset jogalapjának vitatására irányult, így a felperes fellebbezés-kiegészítése nem tekinthető meg nem engedett változtatásnak.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra a döntéssel és annak jogi indokaival azonban csak részben értett egyet.

A kereset elbírálása során abból kellett kiindulni, hogy a DH1 törvény 4. § (1) bekezdéséből, illetve a 2/2014. PJE határozat 3. pontjából következően a Hpt. 213. § (1) bekezdése szerinti semmisségi okok csak az egyébként tisztességes szerződési feltétel hiányának következtében állhatnak fenn. A szerződési feltétel tartalmi hiányosságai tehát elsődlegesen a feltétel tisztességtelenségének kérdését vetik fel.

Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően hatályba lépett DH1 törvény 4. § (1) bekezdése megdönthető vélelmet állított fel az egyoldalú szerződésmódosítás jogát szabályozó szerződési feltétel tisztességtelensége mellett. Ha a vélelem megdöntése iránti perben a bíróság a pénzügyi intézmény keresetét jogerősen elutasította, a vélelem megdönthetatlenné vált. A perben hozott jogerős ítélet az Alkotmánybíróság 34/2014. (XI. 14.) AB határozata [128. pont] és a 2/2015. (II. 2.) AB határozata [43-52. pont] szerint speciális közérdekű perben született erga omnes hatályú ítéletnek minősül. A DH1 törvény 4. § (1) bekezdéséből ex lege következik az is, hogy az egyoldalú szerződésmódosítási jog szabályozásának tartalmi fogyatéka az egész kölcsönszerződés érvénytelenségét nem alapozza meg. Mindezekből következően törvényhozási úton és jogerős ítélettel végérvényesen eldőlt, hogy az egyoldalú szerződésmódosítási jogot szabályozó szerződéses kikötés tisztességtelenség okán semmis, és ebből az okból az egész szerződés nem dőlt meg, nem érvénytelen. Az egyoldalú szerződésmódosítási joggal összefüggésben a peres felek közötti szerződésnek a Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontjára alapított érvénytelensége tárgyában bírói döntés már nem hozható.

A választottbíróság kikötést illetően az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, amikor azt a 3/2013. PJE határozat alapján érvénytelennek tekintette. A választottbírósági kikötés érvénytelenségének megállapításáról azonban nem lehet ítéleti rendelkezést hozni. A választottbírósági kikötés vizsgálata a rendes bíróság hatáskörét érintő eljárási kérdés. A perben alkalmazandó, a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény 8. § (1) bekezdése alapján amennyiben a választottbírósági kikötés érvényes, a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kell utasítani, illetve a pert meg kell szüntetni, amennyiben pedig a kikötés érvénytelen, úgy az eljárást le kell folytatni. A választottbírósági kikötés érvényessége nem a kikötést érintő kereset elutasításához vezet, hanem a per lefolytatásának és az érdemi döntés meghozatalának akadályát jelenti. Ebből következően a kikötés érvénytelensége sem lehet érdemi döntés tárgya, ezért az erről szóló rendelkezést az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletéből mellőzte.

Az ítéletábra nem értett egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján semmis lenne. A Hpt. 213. § (1) bekezdése a 87/102/EGK irányelv

átültetését szolgálja, így azt az irányelv szabályaival összhangban és az irányelvet értelmező EUB ítéletekre figyelemmel kell értelmezni és alkalmazni. Az irányelv 4. cikk (1) bekezdése azt írja elő, hogy a hitelszerződést írásba kell foglalni, amelyből a fogyasztó egy példányt kap, míg a 4. cikk (2) bekezdése felsorolja, hogy ennek az írásba foglalt szerződésnek milyen elemeket kell magában foglalnia. E lényeges tartalmi elemeket tehát az egyedi szerződésben kell feltüntetni, és nem a szerződés részét képező üzletszabályzatban vagy Általános Szerződési Feltételekben. Az irányelv 4. cikk (2) bekezdése alapján ugyanakkor elegendő a THM megjelölése, az ügyleti kamat feltüntetése nem kötelező. Az irányelv 15. cikke felhatalmazta a tagállamokat, hogy a fogyasztók védelmére szigorúbb intézkedéseket vezessenek be, így az irányelvvel nem ellentétes az a hazai szabályozás, amely az ügyleti kamat feltüntetésének hiányához a teljes semmisség jogkövetkezményét fűzi, ugyanakkor figyelemmel kell lenni arra, hogy a C-26/13. számú, „Kásler” ügyben az EUB úgy foglalt állást, hogy a szerződés teljes érvénytelenségének a fogyasztót különösen hátrányosan érintené [83-84. pont]. E körben hangsúlyozni kell, hogy az EUB gyakorlata szerint (C-453/10. „Jana Perenicová”-ítélet 31-32. pontja) objektív szemponton és nem a felperesi fogyasztó szubjektív érdekei alapján kell megítélni a perbeli szerződés hatékony fogyasztóvédelem szempontjainak megfelelő sorsát.

A perbeli szerződés hiteldíjra vonatkozó feltételének értelmezése során 93/13/EGK irányelv 5. cikkéből kiindulva azt kellett vizsgálni, hogy az megfelel-e a világosság és érthetőség követelményének, és kétség esetén a fogyasztó számára kedvezőbb értelmezést kellett elfogadni. A perbeli szerződésnek a fizetési feltételekről szóló III. pontja kizárólag a THM értékét (8,12%) tünteti fel, ehhez képest kell vizsgálni, hogy az ügyleti kamat mértéke megállapítható-e. Az 1/2016. PJE határozat IV/2. pontja szerint ha a költségek, a díjak vagy azok egy része a szerződésben nincs egyértelműen meghatározva, emiatt a szerződés érvénytelensége nem állapítható meg, ebből csupán az következik, hogy a pénzügyi intézmény e költségeket és díjakat, illetve azok meghatározott részét a törlesztőrészlet összegében jogszerűen nem számíthatja fel. A kölcsönszerződés más költségről nem tesz említést, az alperesi előadás szerint a THM az árfolyamrést sem tartalmazza, ezért tehát úgy kell tekinteni, hogy a megjelölt THM az ügyleti kamattal azonos és a szerződés a THM ügyleti kamattal való azonossága folytán az ügyleti kamat éves százalékos mértékét is tartalmazza. Az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy nincs jelentősége annak, hogy az alperes utóbb milyen nyilatkozatokat tett a kamat mértékére vonatkozóan, mert ebben a kérdésben a szerződés szövegét kellett értelmezni. Mindezek alapján a szerződés az ügyleti kamat hiánya miatt nem érvénytelen.

A vételi jog meghosszabbításáról szóló szerződésről az elsőfokú bíróság mindenben helyesen foglalt állást, a kifejtett jogi indokokkal az ítélet tábla teljes egészében egyetértett, ezért azokra a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csak utal.

Az ítélet tábla a kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, illetve a választott bírósági kikötés érvénytelenségének megállapítását mellőzte.

Az alperes fellebbezése részben eredményre vezetett, amely kihatással volt az elsőfokú perköltségre is. A kereset érdemben két szerződés érvénytelenségének megállapítására irányult, így a felperes fele részben tekinthető pernyertesnek, ezért az ítélet tábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a felek a jogi képvisellel felmerült költségeiket maguk viselik. Az alperes pernyertessége arányára figyelemmel köteles a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt kereseti illeték felét az államnak megfizetni. Az ítélet tábla a pernyertesség arányára figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes által előlegezett fellebbezési illeték arányos részének megfizetésére.

Budapest, 2018. december 4.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Matosek Edina s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Fővárosi Ítéltábla
5.Pf.20.743/2018/5.

V é g z é s :

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Léhner Ügyvédi Iroda (1093 Budapest, Boráros tér 3. III/9.; ügyintéző: dr. Léhner Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 3; ügyintéző: dr. Mischinger Ádám és dr. Szikla Gergely ügyvéd) által képviselt alperes neve. (alperes címe.) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a 2018. december 4. napján kelt 5.Pf.20.743/2018/4/II. számú ítélete rendelkező részének harmadik bekezdését az alábbiak szerint javítja ki:

Az alperest a terhére megállapított elsőfokú perköltség térítése alól mentesíti és megállapítja, hogy felmerült költségeiket a felek maguk viselik, míg a le nem rótt 406.000 (négy százhatvan ezer) forint kereseti illeték térítését akként rendezi, hogy abból a felperes 203.000 (kétszázharminc ezer) forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni, míg a fennmaradó 203.000 (kétszázharminc ezer) forint illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az ítéltábla a határozathirdetést követően észlelte, hogy az ítéletben a felperes teljes személyes költségmentességére tekintettel le nem rótt kereseti illeték térítéséről szóló rendelkezése elírás folytán a felperesre nézve tartalmazott kötelezést, ezért azt a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 224. § (1) bekezdése alapján a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ának megfelelően kijavította.

Budapest, 2018. december 4.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Matosek Edina s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: